

Eperlekvár

A nagy az epres ültetvényben dolgozott, néha-néha kötényébe törölve kezét. A reggeli frissítő kakaó után – ami olyan volt neki, mint másnak a kávé – nem volt kedve a bevásárláshoz, így azt inkább másnapra hagyta. Helyette a kertben munkálkodott.

Időközben néha-néha megsimogatta a szabadon mászkáló szelíd kecskét, és végül az imádott epreinél kötött ki. Nagyon szerette őket gondozni, nézni, ahogy nőnek, pirosodnak, duzzadnak. Ha pedig megérttek, leszedi őket és miközben néhányat félretesz magának – pár szemet bekapva, nem tudván ellenállni a kísértésnek – a többit megcsinálja lekvárnak. Az unokák úgy szoktak örülni az édes gyümölcsből főzött kenyérré kenhető készítménynek. Gondosan befőttes üvegekbe csomagolja őket, és amikor meglátogatják őt, elosztogatja. Nagyon jó érzés látni, hogy mindenki mennyire örül az ajándéknak. Senki nem tud ellenállni a mama különleges receptjének.

Hamarosan érkezik a szüretelési idő. Az eprek már éretten csillognak a napfényben, szinte már mosolyognak. Gyerekei és családjaik is nemsokára jönnek hozzá, pont jókor. Hiszen a lekvárok két hét múlva már biztosan kész lesznek. Akkor van a születésnapja, aznap érkezik a rokonság.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy a gyülekező sötét felhőket észre sem vette, csak az első céltalan esőcseppeket, melyek akkor találták meg nyakát – amire megborzongott – mikor előregörnyedt, hogy az egyik kis növény körül kigyomláljon. Lassan felállt, majd óvatosan, nehogy a szemébe essen egy-egy vízcsepp, hunyorogva tekintett az égre. Ekkor már szemerkélt az eső. Megállapította, hogy ez a zivatar nem fog hamar elmenni, a felhőkből ítélve. Megkereste szeretett állatát, majd az apró istállóba vezette a ház mellett. Megsimogatta kobakját, mire ő elégedetten mekegett egyet, majd a nagymama bement a házba, hogy egyéb elfoglaltságot találjon magának. Elővette az aktuális könyvét, majd feltéve olvasószemüvegét, leült a szoba sarkában álló hintaszékébe. Mielőtt nekiállt volna az olvasásnak, még körbepillantott a helyiségben és eszébe jutott, milyen, amikor ez a hely tele van kacagással, beszélgetéssel és nem ilyen csöndes. Szeretett egyedül lenni, de, ha volt lehetősége, a családjával bármikor szívesen töltött időt. A fia és felesége mindig a két fotelbe szoktak ülni, ők csak ketten vannak. A lánya és három gyermeke pedig a kanapén szokott helyet foglalni. Az fiatal nő párja sajnos elhagyta őket, mielőtt a legfiatalabb gyerekük megszületett volna. A nagymama mindig is örömtelien figyelte gyermekeit és családjaikat, mosolyogva nézte, mennyire szeretik egymást, onnan, a sarokból ez tökéletesen kivitelezhető volt. Sőt, ő fiatalkorában is ilyen volt. Megfigyelt mindenkit, de közben részt is vett a társalgásban. Sosem volt egy hangos személy, de pont ezért, barátai mindig hallgattak rá.

Ezekkel a gondolatokkal merült bele az olvasásba. Egy romantikus regényt olvasott egy kalózárról és egy parasztlányról, akik nem tudtak együtt lenni, mert a kalóznak a kalandozás volt a sorsa, a lány pedig nem hagyhatta egyedül az idős szüleit. A történet alapja nem volt egyedi, de ettől függetlenül nagyon izgalmas volt és érdekes. Már eljutott a tetőpontra a cselekményben, mikor a lány és a fiú könnyek közt elbúcsúznak egymástól. Aztán egy levél érkezik a városból, a testvérétől, hogy szívesen gondozná a szüleit, a városban sokkal könnyebb mindent elérni és az ápolás is sokkal egyszerűbb. A lány a levelet olvasva leroskad a székre és az arcát kezeibe temetve nem tudja, mit tegyen. A szerelme már elutazott, most hogyan találja meg?

Pont az ilyen részeken szerette letenni az olvasmányait, mert ilyenkor jó volt elgondolkodni a történéseken. Mi lesz velük? Hogyan oldják meg? Miközben elemezte a helyzetet, felrakta az ebédet. Nem volt olyan bonyolult, csak egy kis paradicsomleves és rizs pörkölttel. Amikor

elkészült, megebédelt, majd feltöltődve izgalommal, visszabújta a könyve mögé és egy kis takarót is terített magára.

Így teltek a napjai, ahogy lassan közeledett a várva-várt eseményhez. Az epreket már leszedte, úgyhogy nekiállt a befőzésnek. Közben a gyümölcsök forrtak a tűzhelyen, ő is elmajszolt párat és megállapította, hogy az ideai termés se lehetne jobb. Másnapra várta vendégeit és már alig bírta ki, hogy lássa a kedves arcukat. Este úgy feküdt le aludni, hogy fejében a kamrában pihenő legömbölyített lekváros üvegcsék jártak. Hogy fognak neki örülni!

Másnap korán kelt, a rokonokat ebédre várta, így valami különösen finomat kellett főznie, ráadásul nem a megszokott adagot. Még desszertet is tervezett. Először kezdenek egy nagy adag húslevessel, majd aki kér, ehét a salátából is, másodiknak pedig jöhet egy kis rakott burgonya, ha valaki azt nem szereti, akkor rizibizi oldalassal, végül pedig özgerinc. A családban mindenki evett húst, így erre nem kellett figyelnie.

Mire végzett, rendesen kifáradva ereszkedett kibélelt olvasóhelyére, majd elővette a könyvet, amelyből már csak húsz oldal volt vissza. Épp befejezte az olvasást, mikor csöngettek. Felállt, a művet visszatette a polcra, majd kiment, hogy ajtót nyisson az érkezőknek. Amikor megpillantotta szeretteit, széles mosollyal tárta szét karjait, s rögvest három pici test bújta bele ölelésébe. Boldogan hajolt le hozzájuk, köszöntötte őket, mire ők egymás szavába vágva kezdtek mesélni neki, és ő csak bólogatva próbálta kivenni, hogy kinek hány barátja van, mi történt tegnap, mi lesz holnap. Aztán felemelte fejét és meglátta mosolygó gyermekeit. Milyen gyorsan felnőttek. Egy pillanatra meg is lepődött, mintha azt várta volna, hogy két kisgyerek érkezzen hozzá látogatóba. De szemeikben még lehetett látni gyermekkori énjüket. Beinvitált mindenkit, majd együtt felállították a kinyitható asztalt, amit csak ilyen alkalmakkor használtak, aztán megterítették és körbeülték. Beszélgetve és egymásnak mesélve munkahelyükről, családjukról, barátaikról ebédeltek, és mint szokásosan, most is megdicsérték a nagyfiú főztjét. De csak ebéd után érkezett az igazi finomság. Az ám, az eperlekvár! A mama gyorsan felállt, kisetett a kamrába az édességekért. Kihozta őket és mindkét család kapott három üvegnyit. A felnőttek szabadkoztak, hogy nem kellett volna, de aztán persze mosolyogva elfogadták, a gyerekek pedig csak csillogó szemmel bámulták a főtt gyümölcsöket.

Ezután bementek a szobába, letelepedtek, azonban nem oda, ahova szoktak. A két nő ült a fotelekbe, a fia pedig a gyerekekkel játszott. Ő pedig egy meleg érzéssel a mellkasában elhelyezkedett a hintaszékében és szeretetteljesen mosolyogva figyelte, ahogy a két család elvegyül egymással.

